

KATARÍNA GILLEROVÁ

HRA NA MILOVANIE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Katarína Gillerová 2016, 2022
Cover Design © Emil Křížka 2022
Cover Photo © Jelena Jovanovic / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2424-2

Venovanie

*Túto knihu venujem Vierke a Anthonyemu
Nichollsovcom z Veľkej Británie,
svojim milým priateľom.
S Vierkou ma spájajú nezabudnuteľné spomienky
na detstvo a spolu s Tonym patrí
k tým skvelým ľuďom, ktorí obohatia váš život
bez ohľadu na to, že od vás žijú tisícky kilometrov.*

*To my dear friends Viera and Anthony Nicholls
from Lowestoft, England.*

Autorka



Rok 2009

Prológ

Edward Boughlton sedel v pohodlnom kresle a vyzeralo to, že sústredene číta rozložené noviny. Upieral oči na stĺpce potlačené čiernymi písmenami, po chvíli obrátil stranu a prešiel pohľadom po nadpisoch. Potom noviny nervózne poskladal a odložil na stolík so sklenenou doskou, ktorý mal po pravej ruke.

Chvíľu len tak sedel so založenými rukami a potom si uvedomil, že stále nepokojne kýva nohou a snaží sa z hlavy odohnať myšlienky na včerajší telefonát.

Obývačka vyzerala luxusne a elegantne ako z katalógu. Edward Boughlton zaplatil za jej zariadenie veľmi vychytenému dizajnérovi dosť veľa peňazí na to, aby sa v nej cítil pohodlne a príjemne. To sa však práve o tejto chvíli povedať nedalo a Edward vedel, že dizajnér za to nemôže.

Môže za to ten prekliaty vyšetrovateľ.

Edward sa zamračil a pozrel cez presklenú stenu do záhrady. Z obývačky mal nádherný výhľad na výsledok práce exteriérového dizajnéra. Ten sa o záhradu vzorne staral za nekresťanské peniaze, ktoré dostával od Edwarda každý mesiac na účet.

Záhrada bola srdcovou záležitosťou jeho manželky a Edward by bol platil aj dvojnásobnú sumu, len aby videl, ako to žene jeho života robí radosť. Záhony ruží

okolo veľkého bazéna, zvláštne zostrihané kríky s tučnými tmavozelenými listami, kvety všetkých možných tvarov, vôní a farieb – tomu všetkému sa dokázala tešiť ako malé dieťa.

Edwardovým telom prešla príjemná triaška. Pozoroval, ako sa jeho krásna žena chystá už tretíkrát preplávať veľký bazén, a vedel, že z vody vyjde, až keď urobí tú dĺžku desaťkrát za sebou v rýchlom tempe.

Vstal z kresla a s rukami vo vreckách sa začal prechádzať po rozľahlej miestnosti. Už odvčera nemohol nájsť pokoj, svoj doterajší pocit šťastného človeka.

Edward Boughlton sa až dovčera považoval za šťastného človeka.

Odsunul sklené posuvné dvere a vyšiel na terasu, chránenú plátennou markízou pred ostrým slnkom.

„Ahoj!“ zakývala mu z bazéna Caroline. „Ešte jednu dĺžku a som pri tebe,“ zavolala.

Edward sa posadil do ratanového kresla na terase a zahľadel sa na Caroline. Za tých devätnásť rokov dozrela do krásy. Hoci mala tridsaťdeväť, vyzerala na tridsať a svojou krásou, eleganciou a decentnosťou by strčila do vrečka nejednu dvadsaťročnú žabu.

Nikdy neľutoval, že sa oženil s Caroline Howardovou. Stále obdivoval jej ženskú krehkosť a poddajnosť a takmer detskú vďačnosť za všetko, čo pre ňu urobil. Byť manželom Caroline bolo viac ako najvyššia výhra v lotérii. Pre krásny pohľad jej nežných zelených očí dokázal Edward ospravedlniť pred samým sebou spôsob, akým ju získal. Keď si na to niekedy spomenul, oblieval ho pocit hanby. Nebolo to nič, čím by sa mohol chváliť, preto to držal v sebe a vždy sa snažil odohnať dobiedzavé myšlienky, ktoré ho v tej súvislosti prepadávali.

„Nejaké nepríjemné správy?“ spýtala sa trošku zadychčaná Caroline, keď vyšla z vody.

„Prečo, zlatko?“

„Lebo sa mračíš,“ usmiala sa.

Začala sa utierať mäkkou osuškou, postupne od hrude až k nohám. Edward obdivoval jej štíhle vyšportované telo. Stále si mohla dovoliť obliecť dvojdielne plavky, čo by jej závidela nejedna žena v jej veku. Nebola to tá štíhlosť ako v dvadsiatke, pretože po pôrode sa žensky zaoblila, ale takto pôsobila ešte atraktívnejšie ako predtým.

„To sa ti asi len zdá,“ vrátil jej úsmev. Pristúpil k nej a ochotne jej začal pomaly prechádzať osuškou po chrbte. Potom zobral mäkký biely župan, prehodený cez operadlo stoličky, a zahalil ju ním. Posadil sa a jemne ju prinútil sadnúť si mu do lona. „Nemusíš mať obavy, náš pád Lehman Brothers nepoškodil. Kúpa pohľadávok bola dobré rozhodnutie.“

Vošiel jej rukou medzi nohy a chcel jej stiahnuť spodný diel plaviek. Caroline mu ruku zachytila, ale vzápätí ho objala okolo krku a vtisla mu bozk na pery. Snažil sa s ňou pohrávať a nástožiť na dotyku, s ktorým začal, no ona sa so smiechom vrtela a uhýbala. Vystrel ruku a zachytil jej obidve ruky za chrbtom.

„Nie, to nesmieš!“ skríkla, akoby ju udrel.

Edward ju okamžite pustil. „Prepáč, zlatko, ja viem, ja viem...“

Nevedel však nič, iba to, že jej spôsobil bolesť. Zase zabudol, že ju to zraňuje. Raz sa jej na to spýtal, ale povedala mu iba, že to neznáša od detstva. Edward predpokladal, že utrpela nejaký úraz a zostali jej zdravotné následky, a viac sa na to nepýtal, aby jej nepripomínal niečo nepríjemné. Snažil sa jej opatrne navrhnuť, či by

nechcela ísť na odborné vyšetrenie, ale odmietla. Obrátila to na žart, že röntgen by nič neukázal, že by jej museli vyšetriť hlavu.

Obaja sa na tom zasmiali.

„Vieš, že sa mám stretnúť s Oliviou,“ pripomenula mu, „a nechcem meškať.“

Neochotne odtiahol ruku. „Ahaaa...“ zatiahol sklamané. Pobožkal ju na obnažené plece. „Zase idete do wellnessu a po nákupoch?“

„A na kávu,“ dodala. „Poklebetiť si, však vieš.“

„Tak ju odo mňa pozdrav,“ povedal a prešiel jej rukou po stehne.

Olivia bola Carolinina najlepšia kamarátka a Edward bol rád, že v čase, keď on musí odcestovať kvôli práci, má jeho žena niekoho, kto jej robí spoločnosť. Kedysi mal s Oliviou nejaké pletky, ale prestal s tým. On, ktorý dostal každú, čo si vyhliadol, stratil pri Caroline chuť na iné ženy. Postupom času si uvedomil, že žiadna z nich nemá jej iskru, nehu a oddanosť.

Caroline ho priťahovala už len tým, že existovala.

„Chcela som sa s tebou porozprávať o Stuartovi,“ pozrela naňho trochu vyčítavo a so smútkom v očiach.

„Zlatko, túto tému sme už uzavreli,“ prešiel jej jemne prstom po líci. „Harvard je jednotka medzi univerzitami a my môžeme byť hrdí, že tam nášho syna prijali. Aj ja som si tam robil doktorát.“

Caroline sklopila oči. „Bude mi veľmi chýbať,“ povedala ticho.

„Zlatko, Boston nie je na konci sveta,“ utešoval ju. „Uvidíš, že sa doma ukáže každú chvíľu. Alebo poletíme my za ním.“

„Stále nechápem, prečo nemôže študovať na univerzite tu v Memphise,“ vzdychla si Caroline. „Ja viem, je to

odo mňa sebecké... Ale aj ty tu teraz pracuješ, mohli ste byť spolu. Už to, že si kategoricky odmietal, aby študoval fyziku ako ty...“

„Áno, zjednodušene to môžeme nazvať fyzikou,“ na široko sa usmial Edward. „Ale ekonómia, manažment a biznis, s tým sa uplatní kdekoľvek. Môj odbor je úzko špecializovaný a závislý od získania grantov. Vieš predsa, že keby som nezdedil majetok z otcovho stavebného impéria, nemohli by sme si žiť na takej úrovni ako teraz. Keď Stuart doštuduje, môže sa stať spoločníkom v Justinovej firme.“

„Ani tvoj otec nechcel, aby si šiel študovať fyziku,“ pripomenula mu Caroline. „A ty si neposlúchol.“

„Nechcel, ale napokon ustúpil,“ zdôraznil Edward. „Tá práca ma šialene baví, ale aj tak si myslím...“ Odmlčal sa. Tvár sa mu pretiahla, na brade sa mu objavila trpká vráska. Caroline naňho hľadela s očakávaním. „Aj tak si myslím, že som mal poslúchnuť otca a podnikáť spolu s ním.“

„Tak teraz tomu už vôbec nerozumiem,“ pokrútila hlavou Caroline. Vstala a odopla si z vlasov ozdobnú spону. Zaklonila hlavu dozadu a vytriasla si z vlasov kvapky vody. „Idem sa obliecť.“

„Počkaj,“ prerušil ju Edward a natiahol ruku, aby ju zastavil. Včas sa však spamätal a rýchlo ruku odtiahol. „Chcel som ti povedať, že pozajtra na pár dní odchádzam. Mám pracovné rokovanie v Atlantic City.“

„Och, už som si na to zvykla,“ vzdychla si Caroline. „Dúfam, že tam nebudeš dlho.“

„To dúfam aj ja,“ povedal Edward neurčito. „Bude to iba pár dní. Potom ťa zoberiem ku Cartierovi a vyberieš si niečo krásne.“

„Naozaj?“ Caroline zahrali v očiach iskričky. „Dúfam,

že to nebude odškodné za niečo, čo by sa mi nepáčilo. Nieže sa tam stretneš s nejakou ženou!“ pohrozila mu detsky prstom.

Edward vstal a pritiahol si ju tesne k sebe. „Zlatko, prečo by som sa mal zaujímať o iné ženy, keď mám teba? Ty si všetko, po čom som v živote túžil, ver mi.“

Zasmiala sa vzrušujúcim hrdelným smiechom, on ju však umlčal dlhým bozkom. Nikdy predtým by nebol veril, že nejaký muž môže byť do svojej ženy zaľúbený aj po devätnástich rokoch. A že sa to stane práve jemu.

Caroline sa mu vymanila z náručia a vošla do domu. Už bola v polovici schodov na ceste do spálne na poschodí, keď do izby nakukla Adela, ich pomocníčka v domácnosti.

„Prišiel pán Justin,“ povedala.

Vzápätí sa za jej chrbtom objavil vysoký plavovlasý sympatický tridsiatnik.

„Justin!“ zvolala Caroline naradostene a zbehla dole schodmi. „Aspoň ťa vybozkávam, keď nemôžem zostať dlhšie.“ Pribehla k nemu a vtisla mu bozky na obe líca. „Čo si neprišiel skôr, mohli sme sa porozprávať. Teraz musím odísť.“

Justin ju srdečne objal. „Však sa porozprávame zajtra. Edward nás pozval na večeru...“

„Edward?“ obrátila sa Caroline k manželovi. „Ako to, že o ničom neviem?“

„To preto, zlatko, že si už na odchode a zabudol som ti to povedať. Pozajtra odchádzam, tak som nazajtra pozval na večeru Justina, Bryana aj Toma. Po dlhšom čase budeme zase všetci spolu.“

„To je fajn,“ potešila sa Caroline, „dávno som ich nevidela.“ Pozorne sa zahľadela na Justina. „Počuj, Jus-

tin, ty sa tváriš nejako tajomne. Už aj mi povedz dôvod.“

Justin sa naširoko usmial a v očiach mu prebleskla žiarivá iskra. „Janet je opäť tehotná,“ povedal trochu s ostychom.

„Justin!“ zvolala Caroline a s nadšením sa opäť rozbehla k nemu. „Gratulujem! Ty sa teda činiš. Kedy sa to malé narodí?“

„O sedem mesiacov,“ odvetil Justin. „Janet to chce oficiálne oznámiť až o mesiac.“

„To je teda správa, braček!“ pochválil ho Edward. „Ja sa ku gratulácii s radosťou pripájam.“

„Janet by teraz chcela dievčatko,“ poznamenal Justin. „Aj malý Bruce sa už pripravuje, že bude sestričku ochraňovať ako starší brat.“

„Zo srdca vám to želám, Justin,“ objímala ho Caroline nehou svojho pohľadu. Potom mu zakývala na rozlúčku a vybehla hore do spálne.

„Poďme tú šťastnú novinu zapíť,“ vyzval Edward brata a vybral sa do baru po poháre a fľašu whisky.

S obavou pozeral na schodište za Caroline. Vedel nakoľko, že ju tá správa potešila, nebol si však istý, či sa jej zároveň aj trochu nedotkla, či neranila jej nesplnenú túžbu po druhom dieťatku.

„Ach, Justin, kto by to bol pred rokmi povedal, že z teba raz bude dvojnásobný otec,“ krútil hlavou Edward. „Najmä vtedy, keď...“ Zrazu sa zasekol. Zase sa dostal do obdobia, na ktoré sa snažil zabudnúť.

„... keď som urobil tú hlúposť a takmer ťa dohnal k infarktu,“ doplnil ho Justin. Zdvihli poháre a odpili si riadnymi dúškami.

„Stále na to nemám síl spomínať,“ pokrútil Edward hlavou. „Vtedy si ma na smrť vydesil.“

„Ty mňa tiež,“ pripomenul mu Justin. „Tou truhlou v noci. Takmer som prišiel o rozum. Odvtedy sme si fifty-fifty.“

„Možno by si sa nebol tak vystrašil, keby si bol vtedy tušil, že ti Edwina Boughltonová odkázala všetok majetok,“ uškrnul sa Edward.

„To bol ďalší šok po návrate domov,“ prikývol Justin. „Ale pozitívny. Keď si spomeniem na Gorge Hall, behajú mi po tele zimomriavky.“

„Ja na to vôbec nemôžem spomínať,“ pokrútil hlavou Edward. „Vždy mi je nevoľno, keď sa mi ten názov mihne hlavou.“

Justin sa neprítomným pohľadom zahľadel na bazén. Čelo mu preľali vrásky. „Vieš, aj keď odvtedy prešlo toľko rokov, často myslím na Olivera a na to, ako dopadol. Dodnes si vyčítam, že sme sa mu nepokúsili pomôcť.“ Nervózne zakrúžil tekutinou v pohári. „Mali sme za ním ísť, Edward. Mali sme sa pokúsiť pomôcť mu alebo ho aspoň pochovať.“

„Súhlasím s tebou,“ povedal Edward. „Uisťujem ťa však, že by sme len stáli na útese a zhora pozerali na Oliverovo telo. Ver mi, Justin, nemohol to prežiť... Ale nebudeme spomínať na smutné veci, keď si k nám prišiel s takou radostnou novinou,“ potľapkal brata po pleci.

Uvedomil si, že kedysi hovoril presvedčivejším tónom, keď spomenuli tragédiu spreď takmer dvadsiatich rokov. Občas sa stretli všetci, ktorí sa zúčastnili na tom hroznom výlete. Niektorí mali potrebu zakaždým o tom hovoriť, najmä Justin a Bryan. Niekedy mu to pripadalo, že na Gorge Hall založili tajný spolok viníkov. Teraz však Edwardovi chýbala bodrosť a razantnosť, s akou zvyčajne tvrdil, že sa naozaj nedalo nič robiť.

Justin uňho ešte chvíľu pobudol, potom sa rozlúčil a odišiel. Edward osamel. Opäť sa posadil do kresla, tentoraz však nechal noviny na stolíku. Zakryl si rukami tvár a prial si, aby nemusel odcestovať od svojho syna, svojej ženy a všetkých, ktorých má rád.

Kiežby mu ten vyšetrovateľ nikdy nezavola!

Predstavil sa ako inšpektor Gordon. Už pri jeho prvých slovách prebehli Edwardovi po tele zimomriavky, akoby tušil, čo mu ide povedať.

Ten pokojný hlboký hlas v telefóne mal čudný, zlovestný podtón, keď mu oznámil, že v Apalačských vrchoch severne od Gorge Hall sa našli pozostatky dvadsať-dvadsaťpäťročného muža. Predpokladajú, že by to mohol byť Oliver Conley.

„A prečo voláte práve mne?“ Edward dával svojím tónom najavo, že ho to obťažuje.

„V archívnych záznamoch agentúry Travel AG sme našli vašu objednávku na pobyt v Gorge Hall. Boli ste tam práve v tom čase, na ktorý odhadujeme smrť obete.“

„No a? V tom čase sa tam pohybovalo mnoho turistov, nie?“ Edward kládol dôraz na každé slovo. „A prečo by to mal byť Oliver Conley? Veď ten odišiel do zahraničia, to vie každý, kto ho poznal.“

Telefón sa na chvíľu odmlčal, akoby sa spojenie prerušilo. Edward zvrátil obočie a znervóznel. Čo keď začnú vypočúvať všetkých z ich skupiny? Justin to určite nevydrží... a ani Caroline! Tí dvaja to dodnes vnímajú veľmi bolestne a pri vypočúvaní na polícii by sa určite zosypali a povedali pravdu.

„Práveže je to celkom inak,“ ozval sa napokon inšpektor Gordon. Hovoril pomaly a pokojne. „Ruth Calvertová, príbuzná Olivera Conleyho, oznámila pred rokmi na polícii jeho nezvestnosť. Ako miesto posled-

ného pobytu označila Gorge Hall. Nikdy neverila, že odišiel do Európy.“

„To... To som nevedel,“ habkal Edward. „Je pravda, že... odkedy odišiel, nikto ho nevidel...“

Prekliata Ruth Calvertová! Ako jej napadlo nahlásiť Oliverovu nezvestnosť? Veď jej občas poslal z Európy pohľadnicu, podpísanú akože Oliverom. Sľuboval jej, že ju navštívi, informoval ju, že si našiel skvelú prácu, neskôr dievča z dobrej rodiny...

„Ten prípad má ešte jeden aspekt,“ poznamenal inšpektor so zvláštnym tónom v hlase. Pokračoval tichšie: „O našom vyšetrowaní sa nesmie nik dozvedieť. Zrejme vám nemusím vysvetľovať prečo.“

Edward pocítil žalúdočnú nevoľnosť.

„Áno, viem,“ zamumlal priškrteným hlasom. V hrdle sa mu urobila veľká hrča, mal pocit, že sa zadusí.

Ukončil hovor a s nevôľou si pripomenul udalosti spred devätnástich rokov.

Rok 1990

Krivky ženského tela

Augustovú oblohu pokryli sivé mraky a na les padlo šero, ktoré budilo dojem, že sa august nečakane prehupol do novembra. Na čelné sklo veľkého terénneho auta Chevy Suburban začali dopadať prvé kvapky dažďa, práve keď prudko odbočilo z úzkej, ale pohodlnej asfaltky doprava na lesnú cestu, ťahajúcu sa do kopca tunelom vysokých listnáčov.

„Dočerta!“ zahrešil Edward Boughlton a naklonil sa ponad volant. „Toto nevyzerá dobre. Máme pred sebou ešte kus cesty.“

„Ja som hladný,“ zašomral za ním nespokojne Justin, jeho jedenástročný brat, a nervózne sa zahniezdil na sedadle.

„Mal si zostať doma!“ vyštekol naňho Edward. „Náč sa pcháš medzi dospelých?“ Nahnevane pozrel do spätného zrkadla a blysol pohľadom na brata Justina. „V ruksaku máš ešte keksy, maličký, tak si nimi zapchaj ústa.“

Bolo na ňom vidieť, že by najradšej šliapol na plyn, musel však šoférovať opatrne a vyhýbať sa hlbokým výmoľom, aby nestratil vládu nad volantom, otáčajúc ním v rukách v rytme kolies poskakujúcich po mäkkom povrchu.

Cesta sa vinula lesom ako tmavý had. Prechádzali

okolo skalných útesov a vysoké stromy nad nimi sa vyzývavo týčili k oblohe, akoby ich chceli odradiť od ich zámeru.

„Zostal mi kúsok koláča,“ povedala Caroline a ľútosťivo pozrela na Justina. Zohla sa k červenému ruksaku pri svojich nohách a chvíľu v ňom šmátrala. Keď nahmatala koláč, s úsmevom ho podala Justinovi, ktorý sedel vedľa nej. „To ti hádam postačí, kým sa dostaneme k večeri.“

Justin dychtivo schytil koláč a so spokojným výrazom doň nedočkavo zahryzol. Do tváre mu padala neposlušná štica, rukou si odhrnul jemné kučierky.

„Nepočul som slovo ‚ďakujem‘,“ prísne ho napomenul Edward, nespúšťajúc oči z cesty pred sebou. Závidel bratovi, že si aspoň trochu naplní žalúdok, lebo aj on už pociťoval zvieravé kĺče od hladu. Dúfal, že nepotrvá dlho, kým sa konečne dostanú do cieľa.

Oliver Conley, sediaci vzadu vedľa Caroline z druhej strany, hlad nepociťoval. Jeho telo bolo paralyzované blízkosťou Carolininho tela, a tak si ani neuvedomoval, že vôbec má nejaký žalúdok. Jediné, čo ho celou cestou ovládalo, bol pocit vzrušenia z toho, že sa Caroline vôbec rozhodla ísť s nimi na túto bláznivú cestu a že to pred dvoma týždňami sľúbila na lavičke v Regents Parku práve jemu. V zákutí hustých kríkov sa mu vtedy chveli všetky vnútornosti, keď mu dovolila, aby ju pobozkal.

„Dávaj pozor!“ skríkol zrazu Tom Sullivan, sediaci vpredu vedľa Edwarda, a vyľakane pozrel na vodiča. „Boli sme veľmi blízko pri okraji rokliny.“ V tom okamihu Edward prudko dupol na brzdu.

„Dočerta!“ zahrešil opäť. Auto zostalo stáť.

Prudko sa rozpršalo. Dážď bubnoval na strechu auta

a zalieval čelné sklo prúdom vody. Edward pustil stierače rýchlejšie, mihali sa mu pred očami ako dva výkričníky.

„Táto cesta sa nezačala dobre a tak aj pokračuje,“ poznamenal Bryan Simmons za Oliverovým chrbtom. Sedel celkom vzadu, odkiaľ mal najlepší výhľad. „Asi by sme sa mali vrátiť.“

„Zbláznil si sa?“ osopil sa naňho Edward. „Kam sa chceš vrátiť? Do Kaymooru, mesta duchov? Nestačil ti ten pohľad na zdevastované, opustené budovy? Myslíš si, že tam by si mal možnosť konečne sa navečerať?“

„No, to asi nie,“ zašomral Bryan. „Ale ani tu to nevyzerá nádejne,“ rozhodil rukami, upierajúc pohľad na okolie cez okná auta.

„Penzión už nemôže byť ďaleko,“ snažil sa Edward povzbudiť aj sám seba. „A ja nemôžem za to, že sme museli túto cestu pre babkinu smrť o pár týždňov odložiť. Vtedy by nás dážď určite obišiel, o tom som presvedčený.“

Oliver cítil, ako sa k nemu Caroline pritisla tesnejšie. Z túžby objať ju ho zaliala horúčava, ale v tejto situácii len potajme našiel jej dlaň a jemne ju stisol. Odpovedala mu rovnakým stiskom a on cítil, ako mu srdce búši až kdesi v krku. Jej blízkosť ho oberala o schopnosť posudzovať situáciu reálne.

Oliver Conley bol v tej chvíli najšťastnejším človekom na zemi. Keď cestou sem pozeral z okna auta, nevidel ubiehajúcu krajinu. Zastávka v Kaymoore a pohľad na rozpadajúce sa domy, ktorým z niekdajších obývačiek vyrastali statné stromy a ich konáre sa zlovestne kývali, akoby im z výšky chceli pohroziť, ho nevydesili tak ako ostatných. On mal pred očami

predstavu nocí plných spaľujúcej vášne. Videl sa, ako objíma Carolinino nádherné telo, ako hladí jej jemnú pokožku a zviaha v dlaniach jej pevné prsia. Pri týchto predstavách horel od vzrušenia a Carolinine nenápadné, ale vrúcne pohľady, plné prísľubu, ho rozpaľovali ešte viac.

„Nespomínaj babku!“ skríkol Justin na brata. Dojedol koláč, okolo úst mal ešte omrvinky. „Dobre vieš, ako strašne vyzerala v tej truhle!“ Vo veľkých sivých očiach sa mu mihol tieň strachu.

„Načo si sa trepal pozrieť na ňu?“ zaškeril sa naňho Edward.

„Ešte nikdy som nevidel mŕtveho človeka,“ zašomral Justin. Nervózne kopal špičkami tenisiek do predného sedadla. Blondé kučierky mu pri tom poskakovali ako roztancované strunky.

„Mal si zostať pri mne, pekne vzadu,“ ozval sa Bryan Simmons. Aj on sa zúčastnil na pohrebe váženej Edwiny Boughltonovej, zosnulej vo veku osemdesiatdeväť rokov. Simmonsovci a Boughltonovci boli spriaznení cez líniu vzdialených bratrancov, ťahajúcu sa z polovice devätnásteho storočia, keď si založili spoločnú firmu na výrobu súčiastok do banských mechanizmov na hĺbkové vŕtanie. Práve smrť Edwiny Boughltonovej prekázala ich prázdninové plány a odsunula cestu do národného parku New River Gorge National River v Apalačských vrchoch o celé dva týždne.

Bol to vlastne Edwardov nápad, stráviť dva týždne v starom penzióne uprostred hôr, vzdialenom od civilizácie desiatky kilometrov.

„Rozprával mi o ňom jeden asistent z univerzity a bol nadšený,“ prízvukoval vtedy Edward. „Starý penzión s vlastným cintorínom, ako z viktoriánskej doby! Pred-

stav si, aké dobrodružstvo prežiješ bez elektriny, televízie, bez akéhokoľvek spojenia s okolitým svetom.“

„So mnou môžeš určite počítať,“ pridal sa hneď Tom Sullivan.

Jeho matka sa nedávno znovu vydala a Tom by pristal na čokoľvek, čo by ho dostalo preč z domu, aby unikol od nového otca a matky zaľúbenej po uši.

„Aj ja som za každú psinu,“ prikývol Bryan Simons. „Konečne si vyberiem voľno a trochu si oddýchnem. A určite to bude lepšie, ako sa ustavične zatajovať pred Emmou Wrightovou,“ zatváril sa znechutene.

Bryan urobil chybu, keď jedného dňa zatúžil poľaukať v dlaniach veľké prsia Emmy Wrightovej. Nezostalo vtedy len pri poľaukaní, Emmu nebolo treba vôbec prehovárať a sama zo seba zhodila tie dva miniatúrne kusy oblečenia, čo mala na sebe. Odvtedy sa jej Bryan nevedel zbaviť, Emma akoby mala v sebe radar, ktorý jej hlásil každý jeho krok, a stále sa zjavovala presne na miestach, kde sa vyskytoval on. Bryan ju začínal nenávidieť a utekal preč, len čo ju niekde zbadal. Bolo to preňho o to nepríjemnejšie, že pracoval bez oddychu v rodinnej firme a na nejakú zábavu nemal takmer vôbec čas. A keď si ho konečne našiel, musel sa vyhýbať stíhačke Emme.

Preto rád prijal Edwardov návrh. Ten plánoval výlet pre partiu ôsmich-deviatich ľudí, a tak sa obrátil aj na Olivera Conleyho.

„Vyzerá to vcelku zaujímavo,“ povedal Oliver. Netváril sa veľmi presvedčivo, ale bol tímový hráč, partiu nikdy netrhal.

„Možno by sa k nám pridal aj Sebastian,“ poznamenal Tom. „Má rád dobrodružstvo, týmto nápadom by bol nadšený.“